

[Ministeren for offentlige arbejder.]

mål, men jeg tror ikke, der er nogen mulighed for, at man i en stor forretningsvirksomhed, som staten ejer aktier i, fra ministerium og folketingsudvalg skulle sidde og være med i den daglige administration. Det, man må gøre, er på baggrund af de regnskaber og på baggrund af den politik, der føres, at tage sagerne op, tage spørgsmålene op fra gang til gang.

Også jeg kan beklage, at vi er nået dertil i udvalget om offentlige arbejder, at man i overensstemmelse med udvalgets henstilling i skrivelse af 6. marts 1976 ikke kan give informationer af fortrolig karakter, men så længe situationen er sådan og udvalgets flertal opretholder denne beslutning, agter jeg også at respektere den.

Ivar Hansen (V):

Hr. Glensgård var så venlig at citere mig i sit første indlæg. Dertil vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, at jeg ved behandlingen af lovforslaget om forlængelse af SAS' koncession sagde, at vi uanset færdiggørelsen af dette lovforslag i folketingets trafikudvalg agtede at fortsætte behandlingen og opklaringen af forholdene vedrørende SAS' overtagelse af Transair. Men når vi er kommet i den situation i folketingets trafikudvalg, at vi ikke i tilstrækkelig grad har mulighed for at udføre vort arbejde, udføre vor rolle i så henseende, så er ansvaret herfor klart hr. Glensgårds, og det ønsker jeg skal stå ganske fast.

Når hr. Kurt Brauer taler om, at der er nogle, der trykker sig i ringhjørnet, så vil jeg i den forbindelse gerne sige, at hvis der er nogen, der har grund til at trykke sig i ringhjørnet i den forbindelse, så er det hr. Glensgård.

Må jeg derudover blot klart tilbagevise hr. Glensgårds ord til mig om, at jeg skulle have modtaget oplysninger i folketingets trafikudvalg, som måtte have en kriminel karakter. Den påstand vil jeg hermed gerne klart tilbagevise, i lighed med, hvad hr. Lowzow, og i lighed med, hvad ministeren allerede har sagt.

Glensgård (FP):

Jeg ville da have været meget foruroliget, hvis hr. Ivar Hansen ikke ville tilbagevise mine udtalelser om de kriminelle ting. Det

ville jo have været grimt for hr. Ivar Hansen i tiden fremover at skulle leve med at acceptere, at hr. Ivar Hansen havde modtaget oplysninger, som havde en kriminel karakter. Det er klart, at man altid ville tilbagevise en sådan påstand for ligesom at forsøge at vaske sine hænder.

Men det nytter ikke noget, uanset hvor mange gange hr. Ivar Hansen og hr. Lowzow forsøger at tilbagevise dette. Hele udvalget har for så vidt accepteret, at vi fik ting fremlagt i et udvalgsmøde, som ikke var reelle. Så kan vi begynde at vurdere, hvor meget straf der skal til; det skal vi ikke gøre, men at det ikke var reelle oplysninger, vi modtog, ved enhver.

Ministeren siger, at han gerne vil have en skarp påtale af mine bemærkninger om de kriminelle handlinger, og at han ikke agter at tilstille folketingsretten noget fortroligt oplysningsmateriale, så længe jeg sidder der. Her må jeg citere en § 5, og jeg kommer nok til at citere den i sin helhed, for ministeren er åbenbart ikke klar over, hvad der står i denne § 5 i lov nr. 216 af 11. juni 1959. Jeg skal derfor citere:

„Det påhviler ministeren for offentlige arbejder hvert år efter afslutningen af regnskabsåret for konsortiet SAS at give folketingsretten underretning om den økonomiske udvikling inden for konsortiet i regnskabsåret og om den forventede økonomiske udvikling i den nærmeste fremtid. Såfremt ministeren, der løbende må holde sig underrettet om konsortiets økonomi, inden for et regnskabsår konstaterer en væsentlig forringelse af konsortiets økonomiske stilling, skal han snarest muligt underrette folketingsretten derom.“

Ministeren afgør altså ikke selv, hvornår han ønsker at underrette folketingsretten, det er der lovgivet om, og derefter har ministeren sig at rette. Hvis ikke ministeren ønsker det, må vi jo gribe til ministeransvarlighedsloven. Ministeren var og er bekendt med, at der foregår ting i SAS, som kan ændre den økonomiske stilling, men vi hørte intet fra ministeren. Ministeren underrettede ikke folketingsretten om de uheldige økonomiske transaktioner med Transair; det var folketingsretten, der måtte komme til ministeren. Ministeren underrettede ikke folketingsretten om, hvad der muligvis kan ske i Thai International, det var også dér folketingsretten, der